

גליון 556
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

לאנטונינוס קיסר הייתה מערה שדרכה היה הולך בסתר לרבי יהודה הנשיא ללמוד תורה. כשהיה הולך היו מתלווים אליו שני עבדים, וכדי שהדבר יישמר בסוד היה הורג אנטונינוס עבד אחד בפתח ביתו של רבי יהודה הנשיא, ועבד שני היה הורג בפתח ארמונו. תמיד ביקש אנטונינוס מרבי שלא יהיה נוכח אף אחד איתם כשהם לומדים תורה. יום אחד הגיע אנטונינוס אל ביתו של רבי וראה אותו לומד תורה עם רבי חנינא בר חמא. אמר לו אנטונינוס: "אמרתי לך שכשאני בא אליך שלא יהיה עוד אדם נוכח." אמר רבי: "אל תדאג, זה לא בן אדם, זה מלאך." אמר אנטונינוס: "אם זה מלאך, תגיד לו שילך ויקרא לעבד שלי שנדרס בפתח הבית." הלך רבי חנינא בר חמא לקרוא לעבד ומצא אותו מת, אמר רבי חנינא לעצמו: "אם ילך ויספר למלך שעבדו מת - זה לא יאה לבשר למלך בשורות רעות, אם לא אומר לו כלום ופשוט אלך - המלך יחשוב שזילזלתי בו כי ביקש שאלך לקרוא לעבד." התפלל רבי חנינא בר חמא על העבד, והעבד קם לתחייה. שלח אותו רבי חנינא למלך, כשראה אותו המלך אמר לרבי: "אני יודע שגם הקטנים שבכם יודעים להחיות מתים, אבל עדיין אין רצוני שיהיה נוכח עוד אדם כשאני מגיע אליך ללמוד."

(עבודה זרה ז' ע"ב)

פרשת השבוע

ויאמר אליהם יוסף אל תיראו וגו' אלקים חשבה לטובה (נ' י"ט-כ)
החיד"א הקדוש רבי חיים יוסף אזולאי זיע"א היה מספר, שמעתי מרבי חיים בן עטר בעל 'אור החיים הקדוש זיע"א סיפור זה. מעשה באדם עשיר תקיף וחצוף וגם היה קרוב למלכות, שזילזל ופגע בכבודו של תלמיד חכם ויר"ש אחד. פנה אליו ה'אור החיים' הקדוש וביקש מהתלמיד חכם שימחול לעשיר ויעשה שלום. השיבו החכם בענוות חן, כבר תיכף ומיד לאחר מעשה מחלתי לו, ונימק פשר רזיוותו, היות ובווהר נאמר, כי חטאים של ישראל מכבידים על כנפי השכינה, אם כן איפוא כל רגע ורגע שלא אמחול לעוון העשיר הלז, הרי יש צער לשכינה הקדושה, מהכבדה נוספת שנגרמה בגללי, לכן מיהרתי למחול לו, ועל ידי זה למנוע צער מהשכינה. כששמע ה'אור החיים' הקדוש את נימוק החכם הוא נהנה ושיבחו מאד. והחיד"א הקדוש חוזר ומשנן סיפור זה פעמים רבות בספרו 'מראית עין' בלבד הוא מביאו ארבע פעמים, ומציין היות וענין זה יקר בעיני והוא יסוד בעבודת ה', צריך לחזור עליו כמה וכמה פעמים.

ויאמר ליוסף הנה אביך חולה (מ"ח - א')

מסופר על הרה"ק רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה זיע"א, שפעם בא אליו חסיד אחד וקבל באזניו על כך, שבאחד הימים הזכיר לפניו חולה אנוש מבני משפחתו, ובכל זאת לא הוטב כלל לחולה הזקוק לרחמים מרובים. השיב לו הצדיק, מה אני אשם בכך שהקדוש ברוך הוא לא החיש עד היום רפואה לאותו חולה. ענה החסיד בכאב באזני רבו, הרי חכמינו אומרים בתלמוד (בבא בתרא קט"ז) 'כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, והוא הדבר שעשיתי, באתי אצל הרבי שיעורר על החולה רחמי שמים. הניע הרבי את ראשו בעצב ואמר, תן דעתך שלא נאמר כאן ילך אצל חכם שיבקש עליו רחמים, אלא נאמר ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, משמע מכאן, שנדרש כאן מהחולה לעשות שני דברים, ראשית ילך אצל חכם, יפנה אל צדיק וחסיד שזכותו רבה לקרוע כל גזירה קשה, ושנית, יבקש עליו רחמים, החולה עצמו יתפלל לה' ויבקש רחמי שמים ולא יסמוך רק על פנייתו לרבי.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 5:29 ת"א: 5:31 ר"ת: 6:04

פרשת ויחי

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:15 ת"א: 4:30

גדלותו הידועה של המגיד מדובנא וההערצה הגדולה לדרשות והמשלים שלו, גרמה לאחד מן השרלטנים באותו הזמן לאחוז את עיני הציבור, וביודעו כי בעיירות רחוקות לא יזהו אותו, היה מציג עצמו כהמגיד מדובנא ונושא "את משליו" וכמובן שהיה זוכה לכבוד רב ולארוח מלא מהקהל הרב, שהיה גודש את בתי הכנסת בהם היה דורש.

ויהי היום, ומיודענו הגיע לשבות את שבתו באחת מן העיירות, לאחר שעדכן מראש את ראשי הקהל של אותה עיירה על בואו של "המגיד מדובנא", אך דא עקא שלמרבה הפלא גם המגיד מדובנא בכבודו ובעצמו בא לשבות את שבתו בעיירה ההיא, בשעה היעודה בית המדרש היה מלא מפה לפה, אנשים נשים וטף מלאו את בית הכנסת וחיכו בשקיקה לתחילת הדרשה. המגיד מדובנא ישב ולמד בפינתו של בית המדרש, והמתין שיאמרו לו לעלות ולשאת את דבריו. לפתע הס הושלך באולם, והמגיד רואה אדם שעולה בצעדים מדודים אל מקום הבימה, מעוטף בטליתו עד שולי עיניו, נעמד כלפי ארון הקודש ומנשק לשולי הפרוכת ואחר כך מסתובב כלפי הקהל... המגיד נהנה מכל רגע, הדרשן האלמוני חיקה אותו בצורה מושלמת. ר' יעקב ברוב ענוותנותו לא חשף כי מדובר במאחו עיניים והחליט ליהנות יחד עם כל הקהל מאמרותיו של "המגיד מדובנא", לא עברו מספר רגעים ור' יעקב התמוגג יחד עם כל הקהל מדרשתו שלו, ממש מילה במילה מאותה דרשה שנשא כמה וכמה פעמים בכמה מקומות, בליווי תנועות המדמות אותו באופן מושלם, וכך ישב לו במקומו והאזין בהנאה לדרשתו - הן לא בכל יום זוכה אדם להאזין לעצמו...

אולם כעבור זמן לא רב, נפגמה הנאתו של המגיד מדובנא, לאחר שאותו חקיין החל להוסיף לדרשתו דברי הבל ופלפולי סרק, והוא החליט לעשות מעשה, הוא עלה לעבר הבימה, דפק עליה בחווקה והרעים בקולו: "רבותי קהל קדוש, ברצוני להודיע לכם כי האדם העומד כאן ודורש אינו המגיד מדובנא כלל ועיקר, מתחזה הוא! אני הוא המגיד מדובנא!" הקהל הוכה בהלם, דבר כזה לא שמעו מימיהם, שני אנשים שנראים מכובדים וכל אחד טוען 'אני הוא המגיד מדובנא'. "דעו לכם", הוסיף המגיד, "שעד עתה לא הפריע לי שהוא מתהדר בתואר לא לו, כל עוד אמר דברי כיבושין ועורר את העם, אך מעת שעבר להמציא "פנינים" שאין בהן לא טעם ולא ריח, איני יכול להחריש עוד.

"יש לי עצה כיצד תוכלו להכריע בדבר: הן ידוע המגיד מדובנא כמסוגל להמציא משלים בו במקום ובכל דבר וענין, הבה נפתח שני ספרים מהפוררים כאן בבית הכנסת ופתחו אותם כלאחר יד, ומתחייב אני כי לאחר עיון קל אפתח במשל מורחב הכולל ארבעה חלקים כאשר בחלק הראשון קושיא על הנאמר בספר הראשון, בחלק השני קושיא על הנאמר בספר השני, ובשני החלקים האחרונים תירוצים על הקושיא השניה ולאחריה על הראשונה, הכל במשל אחד."

הזדרזו כמה אנשים מן הקהל נטלו לידיהם סידור וחומש ופתחו באקראי, הסידור נפתח בפיוט הסליחות המתחיל במילים: "עננו כשם שענית לאברהם אבינו בהר המוריה", ואילו החומש נפתח בפסוק: "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים לקללך". "נו", פנה ר' יעקב אל "המגיד", "שא נא משלך ודבריך", "המגיד" הנהיך שתק כאילם, ומשנוכח הקהל לראות כי לא הצליח להעלות בדל של משל, ואינו אלא מתחזה, אמר המגיד מדובנא: "ובכן רבותי, אפתח במשל, הסכיחו ושמעו:

"ר' זלמן גביר העיירה עמד להשיא את בתו היחידה, ובין ההכנות לחתונה הגדולה והמפוארת היתה תפירת בגדים מבד יקר ומשובח

לכלה ולשאר בני המשפחה. לקראת סוף מלאכת התפירה, נוכח החייט שחטר לו מן הבד היקר אי אלו מטרים להשלמת הבגדים. הוא פנה לעשיר, שזה מצדו שלחו בזריוות לחנות הבדים של העיירה להשלמת החסר, בעל החנות שהכירו זה מכבר קיבל את פניו בשמחה, וששמע באיזה בד הוא מעונין אמר לו: "ידוע לך שזהו בד יקר ביותר?"; ענה לו החייט: "וכי אני משלם עליו? זהו בד לחתונת ר' זלמן הגביר!"; "אהה", השיב לו המוכר, 'קח את הבד בחינם ואמור לר' זלמן הגביר שזו מתנתי לחתונת בתו, בשל העובדה שהוא קונה ממני סחורות כל השנה, החייט נטל את הבד ויצא מן החנות. מחוץ לחנות עמד עני שראה כיצד נכנס אדם ומקבל בד יקר ללא תשלום, אמר לעצמו: "פה מאד, המוכר מחלק בדים יקרים", נכנס גם הוא לחנות וביקש מאותו בד יקר, השיב לו המוכר: "זהו בד יקר מאד, יש בידך כסף לשלם עליו?"; תוך שהוא סוקר את מלבושיו הקרועים. השיב לו העני: 'מדוע מהמבקר הקודם בחנותך לא דרשת תשלום, וממני אתה כן דורש?'

הביט בו המוכר בפליאה וענה לו: 'הקונה הקודם היה שליחו של ר' זלמן העשיר, שעליו מתבססת פרנסתי כל השנה, ומי אתה בכלל שתדרוש זאת גם כן?' "הכיצד מעיזים אנו, עניים במעש", הקשה המגיד מדובנא, "לדרוש מי שענה לאברהם אבינו... הוא יעננו", מה ההשוואה בינינו לאברהם אבינו, שעמד בעשרה נסיונות ועבד את בוראו במסירות נפש?

"יום החתונה הגיע, סמוך לביתו של ר' זלמן עומדות הכן שיירת כרכרות לבני המשפחה, למתנות, אוכל יקר ומשובח לחתונה ושאר מטלטלים, ר' זלמן פונה לבני ביתו ואומר להם: יש לי עדיין כמה דברים לסיים במשרדי, ואין ברצוני לעכב אתכם בהכנות לחתונה. צאו לדרככם בשיירת הכרכרות ומאוחר יותר אצטרף אליכם, השיירה יצאה לדרכה תוך שר' זלמן מלווה אותה במבטי שמחה וגיל.

"ר' זלמן יושב במשרדו ומנסה לסיים את ענייניו למען יוכל להצטרף למשפחתו כשלתפתע דפיקות רמות בדלת, "בוא", אומר ר' זלמן. הדלת נפתחת ומשרת פרוע שיער נכנס לחדר כשחזיוויון על פניו, 'מה קרה?', שואל הגביר, 'אדוני, קרה אסון! הגשר שעליו נסעו שיירת הכרכרות קרס תחתם וכולם נפלו לנהר', 'מה שלום אשתי ובתי?', זעק הגביר, 'בעיני ראייתי, הוסיף המשרת, 'כיצד הכרכרות והסוסים נסחפים בורם השוצף, נו', זעק ר' זלמן, 'האם הם טבעו? האם אירע אסון?', 'אדוני, המשיך המשרת לתאר, 'ראיתי איך כל המתנות צפות על הנהר, ואפילו איך העוגות הנפלאות שוקעות בו לבסוף, 'אני דורש ממך לומר מיד מה שלום אשתי ובתי?' צעק עליו ר' זלמן, 'אה, כן כן אדוני, הם חולצו בשלום מן הנהר...'

"רבותי", אמר המגיד מדובנא לקהל המרותק, "משרת זה הינו פתי בכל קנה מדה, שכן הקדים לתאר את אובדן הסוסים ושאר הרכוש בטרם סיפר מה מצבן של האם והבת, אך מדוע תורתנו הקדושה? שהיא מחכימת פתי ראתה להקדים את הטפל - 'על דבר אשר לא קדמוך בלחם ובמים', לעיקר - ואשר שכר את בלעם לקללך' ולהשמיד ח"ו את עם ישראל?

"המשפחה התאושה מהמקרה המצער, ובעזרת עושרו של ר' זלמן החתונה נערכה ברוב פאר והדר. החתן, עילוי ומתמיד עצום, הסתגר בבית המדרש ברוב שעות היממה ועשה חיל בלימודיו, לשמחת אשתו ומשפחתה, תוך שר' זלמן תומך בהם ביד רחבה ושולח להם את מאכליהם בוקר צהריים וערב. אלא שלאחר חודשים מספר פנה אליו ר' זלמן ואמר: 'חחתי היקר, אני מרגיש שכוחותי אינם כבעבר וצריך אני את עזרתך בעסקי, שעות בודדות ביום, לא יותר.'

החתן, שלא ידע את נפשו, ניסה להשיב בעדינות כי נפשו חפצה בלימוד התורה, אך ר' זלמן כעס עליו ביותר: מה הוא חושב לעצמו? נראה לו שהוא יישב בביתו ויאכל לחם חסדי? ארוחת בוקר הוא כבר לא יקבל! החליט בלבו, והורה למשרת שמהיום והלאה לא יעביר לחתנו את ארוחת הבוקר. "משראה הגביר שהחתן ממשיך לשקוד על לימודו, ואינו חושב להיענות לבקשתו, פיתח בלבו משטמה כלפיו והפסיק לשלוח לו כליל את האוכל, מלבד לחם צר ומים לחץ ואי אילו ירקות.

משל ונמשל

מתחרט שלא השקיע זמנו לתורה ומצוות.

משל בשם המגיד הקדוש מדובנא זיע"א (יומא דהילולא י"ז טבת) לאחד שנסע לליפציג לרגל מסחרו. והנה בהיותו שמה במלון על משכבו בלילות, ראה בחלמו כי יש לפניו אוצר מזהב ומפז רב ואבנים טובות, ונדמה לו שהוא חופר בקרקע החצר ושם מטמונים יקרים, וגמר בלבו לקחת כל זאת באמתחתו ולהביאם אל ביתו. לאחר מכן חשב בלבו, פן יתודע הדבר אל אנשים, ומה גם אל בעל הבית עצמו, פן יראה אותו שבוקע רצפת ביתו, לכן אמר שהדרך הטובה היא להניח את הכל במקומו, ולכסותו מלמעלה בעפר למען לא יודע לאיש, ואנכי אביא את אשתי ובני ביתי לכאן ואקנה את הבית עם החצר. והנה כאשר קם הסוחר בבקר שכח את כל המראה, והלך לעסקיו וקנה סחורותיו ושב לביתו. וכשבא לביתו נזכר את כל הענין, אולם שכח שהכל היה רק בחלום, וחשב כי ראה את הכל בהקיץ, ושמח מאד וגילה לבני ביתו את המציאה הגדולה אשר מצא, אוצר יקר וחשוב. אז שכר עגלות רבות ונסע עם כל משפחתו, וכשהגיעו לאותו בית, קנה את החצר ואת הבית, וברדת החשיכה הלך עם משפחתו וחפרו והרסו את כל החצר, ועשו ממנו גל של עפר ולא מצאו מאומה. ואז נזכר כי הכל היה רק בחלום, וכולם בכו בכי גדול על בזבוז הזמן והכסף.

והנמשל: האדם בעולם הזה, יש לו מנה רוצה מאתיים, ואומר בלבו כאשר אשיג מבוקשי ואהיה עשיר גדול, אז אשקוט במעוני במנוחה, ועל כן עובר ארחות ימים בסכנות עצומות, ויגע יומם ולילה עבור פרנסתו, ולבו חושב שיגיע יום שיהיה עשיר וישב בשקט ובמנוחה. אולם כאשר מגיע יומו האחרון, הוא מבין שהולך לקבר וכל עושרו ואוצרו עוברים לאדם זה, ומבין שהכל היה חלום ומצטער הוא ומתחרט שלא השקיע זמנו לתורה ומצוות.

(אהל יעקב)

החתן המשיך בלימודו תוך שרעייתו מחזקת את רוחו ושניהם נושאים תפילה לה', שהגל העכור יעבור מעליהם במהרה. וככל שהתחזקו באמונתם בבורא עולם, כך פיתח ר' זלמן את שנאתו כלפי החתן עד כדי ששכר מרצח שירצחנו נפש. המשרת, שנכח בעת המפגש בין ר' זלמן לראש המרצחים, הודיע עד עמקי נפשו. בהודמנות הראשונה התחמק מאדונו ורץ לבית חתנו לומר לו שיברח מהרה מן העיר כי בן מוות הוא. בתחילה החתן ובתו סירבו להאמין לסיפורו, אך כשתיאר להם בפרוטרוט כיצד ר' זלמן שקל את האלפיים והובים לידי רב המרצחים, ובהכירם את המשרת, ארזו צרור מטלטלים ונסו מן העיירה לעיירת מולדתו אל הישיבה שבה למד. ראש הישיבה קיבלו בשמחה, אך שמע בצער את הקורות עמו. 'ראה, אמר לו, אתמול קיבלתי מכתב מעיירה פלונית ובו בקשה שאשלח להם רב תחת רבם שנפטר. אני רואה בך מועמד מצוין, לך וה' יצליח דרכך'.

'ר' זלמן התעורר למחרת בבוקר והלך להתפלל שחרית תוך שהוא מחכה לשמוע "חדשות נוראות" על רציחתו של חתנו תוך שנתו, הוא אפילו הכין דברי מספד על חתנו היקר, אך להפתעתו 'עולם כמנהגו נוהג' ואין חדש תחת השמש, לאחר התפילה שינה מהרגלו וחזר לביתו דרך בית חתנו, מה הופתע לגלות שאינם בביתם ולשמוע משכניהם שעובדו אתמול בחיפזו, הפעיל ר' זלמן את אנשיו, רחרח היכן שצריך, וכך נודע לו שראשית שמו את פעמיהם לעבר ראש הישיבה שבה למד, ר' זלמן שם אף הוא את פעמיו לשם, 'ראו גידולים שגידלתם' התפרץ כלפי ראש הישיבה, 'האם זהו החתן שאמרתם עליו שהוא כליל המעלות? אדם שלא יודע להושיט עזרה לחותן העסוק?'

'אמור נא לי, השיב ראש הישיבה, 'האם נכון הוא הדבר שניסית להכריחו לכך באמצעות הפסקת שליחת ארוחותיו והרעבתו?'; 'ראה כבוד הרב', מגמגם הגביר, 'מחמת חוסר העזרה העסקים נקלעו לקשיים וההכנסות פחתו, וגם ממני ובני ביתי נחסכה הפת, כל המשפחה החלה לצמצם באכילה ובשאר הדברים'. 'אם כך', הקשה ראש הישיבה, 'מהיכן היו לך אלפיים והובים לתת לראש השודדים כדי שיהרוג את חתנך?'

'זוהי התשובה', פנה המגיד לקהל, 'ראשית, התורה אומרת כי 'לא קדמו את בני ישראל בלחם ובמים', ואם יאמרו כי עשו זאת מחמת מחסור בכסף, ממשיכה התורה ואומרת 'ואשר שכר את בלעם לקללך'.

'החתן החל את משרתו כרב העיירה אליה נשלח עי ידי ראש הישיבה ועשה חיל בתפקידו. לאחר כמה חודשים רבתה השמחה, בן נולד במזל טוב לרבה האהוב של העיירה. הברית נחגגה ברוב פאר והדר. בעיצומה של הסעודה נעמד ראש הקהל ואמר, 'מוריני ורבינו, ברצוננו להעניק לרב מתנה מיוחדת במינה: אנו מבטיחים בזאת שאם הרך הנולד ילך בדרכי אביו ויעלה ויגדל כמותו - אף הוא יהיה רב בקהילתנו', סיים לקול מחיאות הכפים והשמחה של המשתתפים. 'רבותי', פנה הרב לאחר שהשתתקו, 'אני נרגש מעומק לבי על המתנה המיוחדת, אך ברצוני להבהיר לכם שאין זו מתנה כלל, כי אם בני יהיה כמוני, ההלכה קובעת כי הוא יירש את מקומי. אם ברצונכם לשמחני באמת, עליכם לקבוע כי גם אם הוא יהיה פחות מוצלח, אך עדיין ראוי להיות רב - תמנו אותו לתפקיד'.

סיים המגיד מדובנא, 'ברור הוא הדבר שאיננו זכאים כאברהם אבינו, אך אברהם אבינו, הוא זכאי לבקש עבורנו שגם כאשר איננו ראויים לכך, שה' יקבל את תפילתנו, 'כשם שענית...'

צ'ין אדם לחברו

ענוותנותו של החפץ חיים

מספר רבי לייב בנו של הרה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א. פעם הגיע לאבי מכתב מרב נכבד כי הוא חולה, והוא מבקש רחמים. ואת חטאיו הוא מזכיר, כי הוא גינה את ה"חפץ חיים" וביטל את ספריו, ובודאי על כך נענש. כשאבי קרא את המכתב, ראיתו מניע בכתפיו ומתבייש מתוכנו. תיכף ישב והשיב לו מכתב בעונה יתירה, מצטער אני בצערו, ובלי ספק לא נענשת בשבילי, אדרבה, מבקש אני ממך מחילה על מה שהינך שרוי בצער בגללי, ובירכו ברפואה שלימה.

עבדו את ה' בשמחה

פעם נכנס הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א לבית המדרש, ומצא שם תלמיד יושב לבדו, כשהבעה קודרת על פניו. מיד נגש אליו ואמר לו, "עבדו את ה' בשמחה" נאמר בתהלים. אחר כך הכניסו למשרדו והשניים שוחחו יחד זמן מה. תלמיד אחר שהיה נוכח בשעת מעשה, נזכר ואמר, אינני יודע מה אמר ראש הישיבה לאותו בחור, אך הוא יצא משם אדם אחר.

ללמוד תורה וגם לעזור בבית

מסופר על אברך בן תורה שנכנס אל הרה"ק מבריסק רבי יצחק ואב הלוי סולובייצק זיע"א, והתאונן כי אשתו דורשת ממנו לעזור בבית בטיפול הילדים, הוא טוען שיש לו פטור כי תלמוד תורה כנגד כולם, עם מי הצדק? השיב לו הגאון: הלא אפשר

לקיים שניהם, כשהייתי אברך אב לשלושה ילדים מה עשיתי, הושבתי ילד אחד על ברך אחת, השני על הברך השניה, בידי נענעתי את עריסת התינוק, וגם שקעתי בלימוד.

אהבת ישראל ללא גבולות

הרה"ק בעל ה"אמרי חיים" מויוניץ זיע"א נודע במידת אהבת ישראל שלו שעברה כל גבול, אם היה יהודי הנמצא במצוקה, היה הוא הראשון שפעל ועשה כדי לסייע ולעזור, ולחלצו מן המצר, לימינו עמד איש צדיק וחסיד במלוא המובן ר' דוד לייב שווארץ זצ"ל, על ר' דוד לייב זה היו יהודים ממטירים סכומי כסף אדירים, כולם ידעו שכל מעשיו לשם שמים והנצרכים שאוסף עבורם אכן נצרכים הם. ערב אחד נכנס ר' דוד לייב אצל רבו ה"אמרי חיים", והרבי פתח את השיחה אודות פלוני בעל משפחה ברוכת ילדים ולרש אין כל, ר' דוד לייב ידע במי מדובר, הוא גם ידע שמדובר בסכום עתק, ומשום כך העז לשאול את הרבי, "רבי עם סכום כסף גדול כזה, הלא נוכל לפרנס כמה אנשים מאנש" - "אנשי שלומינו חסידי ויוניץ". "הוי דוד לייב, דוד לייב, גם ממך אשמע אודות אנשי שלומינו? בגלל זה הקמתי את השיכון הלוזה? בכדי שיהודי כמוך יוכל להגיד אנשי שלומינו?", ויתן הצדיק את קולו בבכי. הבין ר' דוד לייב כי לא עת לחשות, אמר ועשה, והתרים יהודים לצורך המצוה, ובסופו של דבר חיתן את כל בניו ובנותיו של האיש לרבות חלק מנכדיו.

תלולא דצדקיא

שבת קודש י"ד טבת הרה"ק רבי לוי יצחק מסטעפין ב"ר יוסף מאוסטילא (תרל"ד)

יום ראשון ט"ו טבת

הרה"ק רבי רפאל מבראשיד ב"ר יעקב יעקל (תלמיד רבי פינחס מקאריץ תקפ"ז)

הרה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנא ב"ר איתמר (תשל"ח)

יום שני ט"ז טבת

הרה"ק רבי צבי הירש מדראהביטש מונקאטש המכונה רבי הערשלע דראהביטש'ער (תר"ב)

יום שלישי י"ז טבת

הרה"ק רבי אפרים פישל מסטריקוב ב"ר יוסף יהודה לייב (תלמיד המגיד - תקפ"ב)

הרה"ק רבי אריה לייב ליפשיץ ב"ר חיים (אריה דבי עלאי - תר"ו)

הרה"ק רבי יעקב ב"ר זאב (המגיד מדובנא) (תקס"ו)

הגה"ק רבי פינחס אפשטיין ב"ר ישעיהו (תשל"ל)

יום רביעי י"ח טבת

רב הונא בר מר זוטרא (ד"א תשפ"א)

רב משרשיא בר פקוד (ד"א תשפ"א)

הרה"ק רבי צבי אלימלך ב"ר פסח (בני יששכר - תר"א)

יום חמישי י"ט טבת

הרה"ק רבי רבי יעקב מקאלבסוב ומעליץ ב"ר נפתלי צבי מרופשיץ (תקצ"ט)

הרה"ק רבי אברהם שמואל בנימין סופר ב"ר משה (כתב סופר - תרל"ב)

יום שישי כ' טבת

רבינו משה בן מיימון (הרמב"ם - ד"א תתקס"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטיבין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רמזים וסימנים על המצוות.

הגבהת התורה (ה)

אין לאדם להתחיל באמירת וזאת התורה, כשמגביהים הספר תורה, אלא בשעה שרואה לנגד עיניו את הכתב של הספר תורה. (שערי אפרים, שער י', סעיף י"ג, מ"ב סימן קל"ד, ס"ק י"ב) אבל אם רואה רק צדדי הספר תורה, או יריעות הספר תורה מאחוריו, לא יאמר וזאת התורה. (שו"ת בצל החכמה, ח"ה, סימן קל"ו) ואם התחיל לומר וזאת התורה כשראה כתב הספר תורה, יוכל להמשיך באמירת הפסוק, אף שכתב הספר תורה כבר אינו לנגד עיניו. (שערי אפרים, שער י', סעיף י"ג)

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ

הרה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנא

ב"ר איתמר זיע"א

נלב"ע ט"ו טבת תנצב"ה